

И никой неща се спре върху безсъвестните — и може би по-порядка — писания на някой си Б. Йоцов — защото на всички е знайна скромната литературна истина — че всякой бездарен и непризнат поет у нас, става озлобен „критик“.

Пробуждане, списание на младите поети, писатели, художници и артисти. Излиза под редакцията на Рена П. Попова в Плевен. Кн. I, година II, отделен брой 4 лв.

При тия тежки дни за литературни предприятия, делото на Рена П. Попова е подвиг. Изпитанието идва от две страни: материалната издръжка при днешния скъп печат създава затруднения, които само идеализма може да наделей, а групирането на младите поети и писатели, които са тръгнали с големи кошници за слава, е още по-трудна работа.

В първия брой на Пробуждане изглежда да е наделяно на тия трудности. Изданието е сносно, а напечатаните трудове заслужават внимание.

Поместените работи на Игнат Фурнаджиев, Васка Павурджиев, Израил Кемалов, Ив. Карановски и П. П. Попов са хубави неща. В тях личи и замисъл и изпълнение. Списанието печели, че е добило подкрепата на тия добри сътрудници.

Правят впечатление малките поеми в проза от Рена П. Попова. Младата писателка с една задущевност, свойствено на младостта и с проникновение, което издава хубави заложби на едно обещаващо развитие, е написано „Спомен“, „Изкупление“ и „Монахиня“. Те са написани цветисто, измерено и с топлотата. Нещо повече: с похвата на тжък импресионизъм, с образи на недоловими блянове, тия три малки поеми в проза дават перспективи на интимни преживявания, които гаят и опиват.

Ценни са работата „Героите на Ибсена“ и „Цветя“ от Балмонта. Тия статии издават програмата на списанието и се четат с наслада.

Вжобщо списанието прави отрядно в печатление и заслужава подкрепа.

През август т. г. почина там дето умираат бедните — в Александровска болница в София, един честен интелегентен труженик, безшумен поет — Стоян Дринов. Кжс бе неговия житейски път, но син на бедно семейство той не се раздели никога с мизерията, чиито кръст тжржествено носеше. Той не унизи човешкото си достойнство, ни писателската си гордост — редко явление, защото, за съжаление в нашата не-